

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5Tos/172/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2319011053
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Žovinec
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2319011053.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Žovince a sudcov Mgr. Michala Polláka a Mgr. Kristíny Ferencziovovej, v trestnej veci odsúdeného A. B., o návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Galanta zo dňa 28.9.2022 č.k. 27Nt/21/2019-75, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 12.1.2023 takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného A. B., nar. XX.X.XXXX, z a m i e t a .

odôvodnenie:

Okresný súd Galanta uznesením zo dňa 28.9.2022 č. k. 27Nt/21/2019-75, rozhodol o návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania takto:

Podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku zamietá návrh odsúdeného A. B., nar. XX.X.XXXX v C., trvalý pobyt D. D. XXXX/XX, E., F. G., t. č. v ÚVV Leopoldov, na povolenie obnovy konania vedeného na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 3T/33/2008 a pod sp. zn. 2T/65/2008.

Proti tomuto uzneseniu podal sťažnosť odsúdený, ihneď po vyhlásení uznesenia. Prokurátor sa sťažnosti vzdal. Obhajca odsúdeného odôvodnil sťažnosť nasledovne (skrátene):

Súd sa v konaní o povolení obnovy konania musí obmedziť len na zisťovanie pravdepodobnosti, či by nový dôkaz (list svedkyne) v kontexte skutkových záverov ustálených na základe dôkazov vykonaných v pôvodnom konaní bol spôsobilý odôvodniť iné rozhodnutie o vine (napr. III. ÚS 406/2014). Ústavný súd Slovenskej republiky v rozhodnutí III. ÚS 406/2014 pripomína, že aj v konaní o povolenie obnovy konania je potrebné ctíť zásadu in dubio pro reo, pretože aj toto konanie je konaním trestným so všetkými potenciálnymi následkami a je v ňom potrebné rešpektovať ústavné princípy ovládajúce trestné konanie. Zásada in dubio pro reo vyžaduje, aby sudcovia nevychádzali z dopredu prijatého presvedčenia, že obvinený spáchal čin, ktorý je mu kladený za vinu, aby dôkazné bremeno ležalo na strane obžaloby a aby prípadné pochybnosti boli využité v prospech obžalovaného (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Melich a Beck v. Česká republika z 1. 7. 2008, bod 49, resp. 54).

Platí teda, že aj v konaní o povolení obnovy konania treba rešpektovať princíp in dubio pro reo a sudca rozhodujúci o povolení obnovy konania by mal k posúdeniu veci pristupovať nezaujato, to znamená, byť v zásade otvorený tomu, že predložený dôkaz môže potenciálne doterajšie rozhodnutie o vine zvrátiť (nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. 2517/08 z 24. februára 2009, bod 46). Keďže sa H. D. v súvislosti s pôvodným konaním vyjadril, že drogy boli jeho, je podstatná skutočnosť, že súd rozhodujúci o povolení obnovy konania nemôže hodnotiť prípadnú výpoveď tohto svedka bez jeho skutočného vypočutia, pretože tým jednak neumožní realizáciu práv, ktoré má obvinený v konaní, kde sa rozhoduje o jeho vine a jednak ani nemôže celkovo posúdiť dôkaznú situáciu z pohľadu viny, a ani nie je zákonným sudcom v konaní o vine obvineného.

V súvislosti s konaním o povolení obnovy konania stačí dospieť k vysokému stupňu pravdepodobnosti, resp. odôvodnenému predpokladu o tom, že na základe nových skutočností a dôkazov môže nastať

zmena pôvodného rozhodnutia (napr. R 43/1960 a novšie), teda nie je potrebná absolútna istota (zákon používa slová „ktoré by mohli“). Ustanovenie § 394 ods. 4 Tr. por., o ktoré sa pri zamietnutí návrhu oprel súd, sa vzťahuje na inú právnu situáciu - stratu účinnosti právneho predpisu. čo nie je daný prípad. Odsúdený navrhuje, aby druhostupňový súd zrušil uznesenie Okresného súdu Galanta č. k. 27Nt/21/2019-75 zo dňa 28.9.2022 s tým, že vo veci rozhodne sám.

Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

- a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a
- b) konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná. Krajský súd v Trnave na podklade podanej sťažnosti podľa § 192 odsek 1 Trestného poriadku, preskúmal správnosť a zákonnosť napadnutého výroku, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj správnosť postupu konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo. Sťažnosť podala oprávnená osoba, v zákonnej lehote a smeruje voči výroku, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný. Preskúmaním napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo sťažnostný súd zistil nasledovné.

Napadnutým uznesením rozhodol prvostupňový súd o návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania, citovaného v ods. 1 tohto uznesenia. Vykonaným dokazovaním dospel súd k záveru, že v danom prípade nie sú splnené podmienky na to, aby bolo možné tomuto návrhu vyhovieť.

Podľa prvostupňového súdu odsúdený neuvádza žiadne také dôkazy a také skutočnosti zakladajúce dôvod obnovy konania. Prvostupňový súd ďalej uvádza, že v súdnom konaní 3T/33/2008 a 2T/65/2008 na hlavnom pojednávaní odsúdený v prítomnosti obhajcu odpovedal na všetky otázky v zmysle § 333 ods. 3 Trestného poriadku s odpoveďou áno, a teda obžalovaný sa dobrovoľne priznal a uznal vinu za spáchaný skutok, ktorý sa v návrhu dohody o vine a treste kvalifikuje ako určitý trestný čin, čo je zrejme z podstatného obsahu spisu Okresného súdu Galanta 3T/33/2008, zo zápisnice o verejnom zasadnutí z 26.3.2008 na č. l. 131-134 a z podstatného obsahu spisu Okresného súdu Galanta 2T/65/2008, zo zápisnice o verejnom zasadnutí z 25.6.2008 na č. l. 57-60. Uzavretím a schválením dohody o vine a treste obžalovaný sa vzdal práva na vykonanie kontradiktórneho hlavného pojednávania, teda konania, na ktorom sa pred súdom vykonávajú dôkazy. Ide o podobnú situáciu ako pri urobení vyhlásenia o vine na hlavnom pojednávaní, k čomu existuje judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky. (porovnaj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 225/2016-19). Tvrdenia odsúdeného v návrhu na obnovu konania je na mieste vyhodnotiť ako účelové, keďže obžalovaný mal vedomosť o svedkovi H. D. v pôvodnom konaní, pričom svedok I. J. a svedkyňa K. L. neboli priamo prítomní pri skutku, a teda nemôžu vypovedať o skutočnostiach, ktoré priamo nevnímali.

Podľa prvostupňového súdu bolo preukázané, že odsúdený už vykonal trest uložený rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 2T/65/2008 dňa 20.1.2018, kedy došlo k osvedčeniu sa v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia, čo vyplýva aj z odpisu registra trestov, a teda už v čase podania návrhu na povolenie obnovy konania dňa 13.8.2019 nebola splnená podmienka v zmysle § 394 ods. 4 písm. b) Trestného poriadku, že rozsudok síce nadobudol právoplatnosť, ale nebol ešte vykonaný.

Jedným z dôvodov na povolenie obnovy, ktorý odsúdený uviedol vo svojom návrhu bolo, že bola použitá asperačná zásada, čím mu bola navýšená spodná hranica 8 rokov a 8 mesiacov a vrchná na 13 rokov a 4 mesiace, ale táto zásada bola zo strany justície zrušená a je považovaná za protiústavnú alebo proti zákonnú, čím mu bol daný neprimeraný trest v trvaní 6 rokov.

Ustanovenie Trestného zákona v § 41 ods. 2 Trestného zákona účinného v čase vydania napádaného rozhodnutia, podľa ktorého bol odsúdenému ukladaný trest odňatia slobody a ktoré bolo neskôr dotknuté nálezom Ústavného súdu SR PL. ÚS 106/2011, nemôže byť dôvodom na povolenie obnovy konania, pretože tomu bráni ustanovenie § 394 ods. 4, písm. b) Trestného poriadku, nakoľko uložený trest odňatia slobody bol v čase vydania napadnutého uznesenia už vykonaný (ods. 8 tohto uznesenia).

Pokiaľ ide o odsúdeným uvádzané nové dôkazy, ktoré by mu mohli privodiť priaznivejšie rozhodnutie o vine (zrejme oslobodenie spod obžaloby), tieto vyhodnotil prvostupňový súd správne. K ustáleniu viny odsúdeného v konaní Okresného súdu Galanta sp. zn. 2T/82/2007, došlo na základe vyhlásenia odsúdeného (vtedy obžalovaného) o vine, ktoré súd prijal. Za takejto dôkaznej situácie je aktuálne tvrdenie odsúdeného, že toto jeho priznanie bolo nepravdivé, potrebné - bez ďalšieho vierohodného a logického vysvetlenia - vyhodnotiť ako účelové, resp. nevierohodné. Vysvetlenie chýba najmä k tomu, prečo odsúdený až z odstupom viac ako 11 rokov od vyhlásenia odsudzujúceho rozsudku, ktorý bol prijatý na základe jeho dobrovoľného vyhlásenia o vine, uvádza, že existujú iné dôkazy o jeho nevine. Existencia svedkov, ktorý majú mať z počutia vedomosti o údajnom páchatelovi trestnej činnosti, ktorým

mal byť niekto iný ako odsúdený, nie je dôvodom na povolenie obnovy konania. V ostatnom odkazuje sťažnostný súd na odôvodnenie napadnutého uznesenia v príslušnej časti.

Sťažnostné námietky založené na aplikácii princípu in dubio pro reo (ods. 2.1 tohto uznesenia), rovnako nie sú dôvodné. Situácia, že by v otázke viny vznikla situácia, v ktorej by bolo potrebné túto zásadu využiť, nevznikla a vznik takejto situácie nemožno predpokladať ani po povolení obnovy konania. Svedecké výpovede osôb, ktoré neboli prítomné pri páchaní trestnej činnosti (páchanej v roku 2006 a v roku 2007) a majú o nej informácie iba z druhej ruky, ktorých vypočutie navrhuje odsúdený, nie sú ani zďaleka svojim významom rovnocenné dôkazom, ktoré boli vykonané v konaní okresného súdu, v ktorom došlo k právoplatnému odsúdeniu navrhovateľa obnovy konania, najmä vo vzťahu, k vyhláseniu odsúdeného o vine, ktoré urobil v konaní Okresného súdu Galanta sp. zn. 2T/65/2008 na verejnom zasadnutí dňa 25.6.2008.

Na základe vyššie uvedeného súd sťažnosť odsúdeného zamietol ako nedôvodnú.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.